

МИРОСЛАВ ПЕНКОВ
АЗ СЪМ ОТКРОВЕНИЕТО

chitanka.info

Първо беше главоболието. Ужасяващо, неописуемо, умопомрачително. Кратки нахлувания на тъмнина, замъгляващи погледа му, противен, познат от детството вкус, пропиващ сетивата му, бучене в ушите, стремителен рев на диви, буйни потоци кръв. Но най-безмилостна от всичко беше болката. Дълбока, осезаема, на моменти съвсем абсурдна. Сякаш не е възможна, сякаш присъствието ѝ е незаслужено, сякаш просто не може, не бива да съществува. Натрапчива, непосилна да потъне в забрава, да бъде игнорирана, изтласкана навътре, заличена, отритната. Болка, която изтъква реалността, която превръща всичко около себе си в мрак, в отчаяние, в омраза. Вътре, тясно, потискащо, ограничено. Болката те смазва, разпилява, погубва.

Ако хроничното главоболие съществува, то точно главата на Слав, беше домът, в който живееше. Натрапчиво и горчиво, всекидневно, равносилно на тежки страдания, превръщащо живота в непрекъснат ад.

— Мислиш ли, че онзи доктор ще ми помогне? — попита жена си в една ужасна утрин. Погледът му бе размътен, косата разчорлена, а тежки землисти кръгове подкопаваха очите му.

— Мога да опитам да отнема болката, скъпи. Да сваря билка или да сложа ръка на челото ти, но моля те — рече тя накрая — не ходи при този човек.

Час по-късно той вече стоеше отпуснат в мекото кожено кресло, а дребничкият доктор клатеше махалото пред затварящите му се очи. Носът на лекаря бе сбръчкан от вълнение, очите му, прилични на бездушни стъкълца, блестяха иззад дебели лупи, а докато говореше устните му потрепераха като изсъхнал портокалов резен, побутван мудно от приспивен вятър.

— Искам от теб, Слав, да следваш внимателно моите инструкции, да ми казваш, всичко, което усетиш и видиш, да бъдеш спокоен и да внимаваш. Бъди изключително предпазлив, защото има врати, които не бива да отключваш. И така... какво виждаш сега? — Гласът на Слав беше несигурен и дрезгав.

— Тъмно е — рече — Съвсем тъмно и тихо. Колкото и да се въртя, не долавям посока.

— Така, Слав, това е добре. А сега двамата с теб ще изчакаме да се появи твоят водач. Твоето вътрешно „Аз“ ще ти помогне да разгадаеш мистерията, да локализираш болката.

— Виждам го — произнесе след кратко чакане Слав — Прилича на мен, но е едновременно по-млад, но и по-стар. Дрехите му сияят, сякаш... са от нежна светлина, сякаш... красиво е!

— Спокойно, Слав, не се вълнувай. Просто следвай стъпките на твоя водач...

— ...Сега двамата с него се движим по нещо нежно и чувствено, може би вода, но е малко вероятно. Казва ми, че сме на място извън времето и пространството, че сме на прага на моя мозък.

— Попитай го Слав, ще ти покаже ли болката?

Тишина изпълваше притъмнената стая. Само равномерното дишане на хипнотизирания мъж се открояваше в застоя.

— Казва ми, че болката има много лица. Не го разбирам, докторе. Казва ми, че не всичко е толкова просто, колкото очаквам. Казва ми, че вече е дошло времето да... — той замълча — „Сляза“? Не разбирам точно. Да „сляза“. Че точно за това болката била така нетърпима през последните дни — Слав мълчеше. Само очите му трептяха енергично. Беше като сън, но много по-реално.

— Кани ме да „сляза“ с него, докторе. Трябва ли да го последвам?

— Да, Слав, да разбира се, не се бави!

— ...Има неща, които ние не разбираме, докторе. Сега, докато се спускаме, усещане, което не мога да опиша, сякаш едновременно пропадаме и се издигаме много бързо, потъваме и изплуваме по едно и също време, моят водач ми обяснява нещо. Казва ми, че светът е далеч по-сложен отколкото предполагаме, че идеята е вътре в нас, че трябва само да се протегнем, за да я достигнем.

— Каква идея, Слав?

— Идея, която би променила изцяло схващането ни за време и пространство. За космоса, за вселената. О, докторе нима е възможно? — устата на мъжа остана широко отворена. Тялото му потрепери от внезапно преминала през него тръпка — Нима това е истина, докторе? Тук, пред мен, о Боже! Цял свят, реален и истински, вътре в главата ми, в мозъка ми, цяла галактика, вселена!

— За Бога, Слав! — настоя докторът — Не те разбирам, обясни ми.

— Виждам го, докторе, точно пред мен, а аз не съм и подозирал, че съществува. Красиво е, докторе, о Боже, красиво е!

— Какво виждаш, Слав? Какво виждаш, трябва да ми кажеш!

— Населена планета — рече Слав — не знам защо, но моят водач ме кара да го последвам на повърхността ѝ.

— О, докторе — лицето на Слав се изгуби в тъга — Толкова е страшно, докторе. Аз го виждам съвсем ясно, този свят умира! Хората в него се губят, забравили истинските стойности, прекрачили прага. Докторе, това е болното място в цялата вселена, поместена в моя мозък. Тази планета, докторе, този умиращ свят причинява болката. Тук цари омраза и отчаяние, тук се шири страдание. Почакайте — той замълча — О, не е възможно! Не бива, не трябва така! Моят водач, той ми казва, че аз трябва... О Боже, че се налага да... Докторе, те смятат, че аз съм...

— Че си какво, Слав, за какво те смятат?

— Докторе, те смятат, че аз, обикновеният човек, съм... техният Създател! Те смятат, че аз съм Господ! И че е време да им дам прозрение. Че се налага да изкореня болката. Че аз им вода Апокалипсис!

— Дали това е истината, докторе? Умиращият, съгрешил свят е само малко болно място в ума на своя Създател? Че, за да не изпитва повече ужасяваща болка, Бог трябва да заличи света, който му я причинява, с един замах? Какво да направя, докторе? Да оставя планетата пред мен на дъното на отчаянието и така да запазя чудовищния ад в главата си, или да изтрия всичко само с един замах, с едно бързо и рязко движение? Но аз страдам, докторе, а те ми дават власт, способна да ме отърве от това страдание. Аз съм Откровението, и аз им нося избавление.

— Слав, чуваш ли ме, Слав? — докторът го плискаше с вода докато накрая той отвори очи.

— Мисля, че открих мястото — каза замаяно — вече не изпитвам онази чудовищна, дива болка в главата, вече мога да дишам спокойно.

— И не помниш нищо от онова, което видя там вътре?

Той само повдигна рамене.

— Виж, Слав, ще ми се да направим още няколко сеанса с теб — каза докторът на вратата преди да се разделят — Мисля, че можем да постигнем голям напредък.

— Не съм съгласен, докторе — отвърна мъжът — вече се чувствам добре, главата ми не пулсира, мисля, че няма да ми се наложи да ви посещавам пак. О, и преди да се разделим, бих искал да ви попитам нещо. Докторе, познавате ли някой добър зъболекар?

— Да, Слав, разбира се, защо?

— Сигурно не съм го усещал заради главата, но докторе... боли ме зъб!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.